

Af justitsministeren (Erling Olsen).
(Fremsat 27/4 94).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Lissa Mathiasen (S):

For nylig frikendte Højesteret en mand, som var sigtet, fordi han – på trods af at han vidste, han var HIV-positiv – havde haft ubeskyttet samleje med 23 kvinder.

Afgørelsen kom bag på mange – også på mange her i Folketinget, tror jeg, fordi vi ved en tidligere lejlighed havde haft en drøftelse, hvor en række partier gav udtryk for, at man anså § 252 i straffeloven for anvendelig i netop den slags sager. Jeg tror også, det kom lidt bag på byretten og landsretten, som faktisk dømte den pågældende efter § 252. Men det er historie og i en vis forstand uinteressant, eftersom Højesteret har afgivet sin kendelse, som vi naturligvis alle må tage til efterretning.

Siden er overvejelserne gået på, hvorledes man kunne udforme en lovændring, som gør det muligt at straffe den, som ved groft uforvarlig adfærd udsætter andre for at blive smittet med en uhelelidelig, livstruende sygdom. Der er ingen grund til at skjule, at denne opgave langtfra er så nem, som man måske kunne tro i første omgang og ved første øjekast. Vi begiver os her ind på det mest intime område i menneskers samliv og bevæger os dermed et eller andet sted mellem jura og etik, og hertil kommer hensynet til vores AIDS-politik, som er blevet fastlagt af et meget stort flertal her i Folketinget, og som har til formål i videst muligt omfang at hindre udbredelsen af HIV-virus. Og sidst – men bestemt ikke mindst – kommer hensynet til de mennesker, som er HIV-positive, og som ikke skal belastes yderligere med en udhængning, endsige en antydning af kriminalisering.

For Socialdemokratiet er det vigtigt at fastslå, at vores AIDS-politik fortsat skal baseres på frivillighed, anonymitet og den enkeltes tryghed ved at henvende sig til sundhedsvæsenet. Derfor skal et hovedelement i den sundhedspolitiske indsats også fortsat være, at smitte kan undgås, og at den enkelte derfor har et ansvar for at beskytte sig mod HIV-smitte.

Selv om det burde være overflødigt, skal det alligevel understreges, at det lovforslag, som nu er fremsat, ikke på nogen måde har til hensigt at kriminalisere HIV-smittede. Den viden, vi har, viser, at HIV-smittede optræder meget ansvarligt. Jeg tænker her ikke mindst på bøsserne, som var den første gruppe, som blev ramt. Ser vi på forekomsten af de kønssygdomme, der er særlig relateret til bøsser, er de – om end ikke helt forsvundet – dog reduceret meget væsentligt, og det er faktisk en god indikator for, at der anvendes beskyttelse under seksuelle forhold. Derfor er det heller ikke hensigten, at bestemmelsen skal anvendes på enkeltstående forhold, og efter vores mening burde f.eks. den såkaldte Grenaa-sag aldrig have været rejst.

Men problemerne opstår, hvor der er tale om en groft hensynsløs adfærd, hvor man på trods af viden om at være HIV-smittet systematisk undlader at anvende beskyttelse, eller hvor man direkte adspurgt benægter at være smittet. Efter vores vurdering hører en adfærd af en sådan karakter til undtagelserne, og vi tror derfor også, at det formentlig kun vil være få sager, hvor bestemmelserne i dette lovforslag vil blive taget i anvendelse.

Som jeg nævnte før, befinder vi os på et grænseområde for lovgivning, og hvor jeg har set, at også fru Birthe Rønn Hornbech fra Venstre i et par artikler i dagspressen stiller en række spørgsmål, som klart illustrerer vanskelighederne af både juridisk og etisk karakter. Det beviser vel også, hvor god grund der er til at gå ind i et grundigt udvalgsarbejde, hvor vi også lytter til de folk, som har særlig viden, og her tænker jeg på de HIV-positives organisationer og læger, jurister og folk, som arbejder for AIDS-oplysningen.

For os i Socialdemokratiet er det vigtigt, at det resultat, vi når frem til, bliver bredt accepteret og dermed ikke bliver en anklage mod, men tværtom en beskyttelse af de HIV-smittede.

Pia Christmas-Møller (KF):

Da mit partis ordfører, hr. Helge Adam Møller, er forhindret i at være til stede, skal jeg på Det Konservative Folkepartis vegne sige, at vi kan støtte justitsministerens lovforslag.

Ministeren fortjener ros, fordi han har handlet hurtigt, fornuftigt og i overensstemmelse